

ปิดตาใจ

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

เทศน์พระ วันที่ ๑๒ เมษายน ๒๕๖๘

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะ ตั้งใจฟังธรรม หน้าทีของเราคือหน้าที่ประพฤติปฏิบัติธรรม เราจะประพฤติปฏิบัติธรรมให้หัวใจเราเป็นธรรม ถ้าหัวใจเราเป็นธรรม มันเหนือโลก โลกส่วนโลก ธรรมส่วนธรรม

ไฉนมันอย่างว่าธรรมอยู่ได้โลก โลกมันยิ่งใหญ่ ใจต้องคารวะโลก โลกบงการ โลกชี้หน้า โลกสั่งสอน ครับ ยอมรับแม่งทั้งนั้น

แต่ถ้าธรรมเป็นใหญ่ เราก็มาจากโลก เพราะเราไม่รู้เรื่องธรรมะหรอก แล้วคนที่ฝึกหัดประพฤติปฏิบัติก็คิดว่าตัวเองเป็นธรรมไง แล้วพยายามคิดว่าตัวเองรู้จักธรรมะไง แล้วก็เอาธรรมะไปสั่งสอนเขา สั่งสอนคน สั่งสอนโลกด้วยตรรกะ

ตรรกะที่ดีงามก็สวยงาม ตรรกะที่บิดพลิ้ว ตรรกะที่บิดเบี้ยวก็สอนคนให้บิดเบี้ยว แล้วในสถานะของอะไรละ ในสถานะของการเป็นสมมุติสงฆ์ไง ก็บวชเป็นพระ นุ่งห่มผ้ากาสาขาวพัสดร์ อบรมบ่มเพาะสอนโลกด้วยตรรกะที่บิดเบี้ยว ตรรกะที่บิดเบือน มันจะเป็นความจริงมาจากไหน

ถ้าเป็นความจริง เรามีศีล เรามีสมาธิ แล้วเราฝึกหัดใช้ปัญญาของเรา ถ้ามันรู้มันเห็นของมัน มันสั่งเวช มันสั่งเวช มันสั่งเวชว่า เราเกิดเป็นมนุษย์พบพระพุทธศาสนา สิ่งที่เกิดมา เกิดมาผลของวิญญูะ เวลาฝึกหัดประพฤติปฏิบัติขึ้นมาพาดกระแสะ ออกจากวิญญูะเป็นวิวิญญูะ ถ้าวิวิญญูะขึ้นมา มันมีการกระทำของมันเป็นสัจจะเป็นความจริงขึ้นมา

ธรรมทั้งหลายมาแต่เหตุ ไม่มีเหตุไม่มีปัจจัยเข้าไปพบเข้าไปเจออย่างนี้ มันจะไปเจออะไร ถ้าไปเจอมันก็เจอจิตของตนเอง ถ้าเจอจิตของตนเอง ถ้าเป็นสัมมาสมาธิ ถ้ามันเป็น

สัมผัสปฏิญญาถูกต้องชอบธรรม มันก็รู้มันก็เห็นของมัน มันก็มีความสุขความสงบเป็นธรรมดา แล้วมันมีความสุขความสงบเป็นธรรมดา แล้วเขาสังเวชด้วย สังเวชว่าจะทำอย่างไรต่อไป จะทำอะไรได้ แล้วทำอย่างไรวะ แล้วมีใครจะบอกกุสั๊กที่

ถ้าเป็นสัมผัสปฏิญญาถูกต้องชอบธรรมนะ มันไปรู้ไปเห็นเข้าแล้วมันจนตรอกใจ มันจนตรอกแล้วมันอยากจะไปต่อ ถ้ามันเป็นสัมผัสปฏิญญาถูกต้องชอบธรรม แล้วจะไปต่ออย่างไร ตัวเองก็ยังทรงตัวเองอยู่ไม่ได้ แล้วตัวเองจะเข้ามาถึงตรงนี้ก็เกือบเป็นเกือบตาย แล้วเดินหน้าเดินต่อไปจะเดินอย่างไร มันถึงแสวงหาครูบาอาจารย์

ถ้าครูบาอาจารย์ที่ดั่งาม เห็นใหม่ ถ้าใครรู้ใครเห็น ปัจจัยตั้ง สันติปฏิญญา ถ้ารู้เห็นเหมือนกัน ชื่อนำบอกแนะสิ่งใด มันรู้มันเห็นของมัน มันเข้าใจตามความเป็นจริงของมัน

ถ้าเป็นตรรกะ เฮ้ย! มันคนละเรื่องวะ ก็กูก็เป็นตรรกะ กูเป็นความรู้ของกู แล้วเห็นอะไรละ แล้วกูก็เห็น แล้วมึงก็เห็น แล้วเห็นอย่างไร

อ้าว! ได้เสีย หักพรวดด้วยเข้า มันก็หักกันไปเท่านั้นนะ ถ้าหักกันไป

มันจะเป็นความชอบธรรม ถ้าเป็นความชอบธรรมขึ้นมาปะ ปัจจัยตั้ง สันติปฏิญญา รู้เฉพาะตนในหัวใจของตน ไม่มีใครยิ่งใหญ่กว่าใครทั้งสิ้น เสมอกันไง

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอบรมบ่มเพาะขึ้นมาเป็นพระอรหันต์เหมือนกัน เสมอกันด้วยความสะอาดบริสุทธิ์ เท่ากันด้วยความสิ้นกิเลส แตกต่างกันด้วยอำนาจวาสนาบารมีเท่านั้น ถ้าเป็นสัจจะความจริง มันเหมือนกัน มันเท่ากัน มันเป็นอันเดียวกัน อันเดียวกันด้วยคุณธรรมอันเดียวกัน

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากราบธรรม หลวงตาพระมหาบัวท่านสิ้นกิเลส พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์รวมเป็นหนึ่งเดียวในหัวใจของท่านไง นั่นก็เป็นคุณธรรมอันนั้นไง สัจธรรมอันนั้นมันยิ่งใหญ่

ฟังธรรมๆ ฟังธรรมจากหัวใจอย่างนั้น มันมีเหตุมีผลของมันขึ้นมา

เหตุผลอะไร

ปุถุชน กัลยาณชน บุคคล ๔ คู่ โสดาปัตติมรรค โสดาปัตติผล สกิทาคามิมรรค สกิทาคา
มิผล อนาคามิมรรค อนาคามิผล อรหัตตมรรค อรหัตตผล มรรค ๔ ผล ๔ บุคคล ๔ คู่ เหตุและ
ผลแต่ละชั้นแต่ละตอนมันมหัศจรรย์ขนาดนั้นนะ ความมหัศจรรย์ขนาดนั้น ผู้ที่รู้จริงเห็นจริง
เสมอกัน เหมือนกัน มันจะแตกต่างกันอย่างไร

ไฉนไม่รู้ไม่เห็นอะไรเลย แล้วเข้าไปพบไปเจอนะ ถ้าเป็นตรรกะที่ปิดเบี้ยวมันก็ไปของมัน
ถ้าตรรกะที่เป็นธรรมๆ เข้าไปรู้เห็นแล้วทำอย่างไรต่อ

ถ้าครูบาอาจารย์เป็นธรรม ท่านถึงแสวงหาครูบาอาจารย์ที่ดีงามไป แล้วครูบาอาจารย์
ชี้เข้ามา ถ้าชี้เข้ามา ถ้ามันเป็นความจริงขึ้นมา มันจะพยายามขวนขวาย พยายามกระทำให้มัน
เป็นจริงขึ้นมา

แล้วถ้าครูบาอาจารย์ก็คอยแต่เอาใจช่วย มันจะเป็นไปได้หรือจะเป็นไปไม่ได้ มันก็อยู่ที่
วาสนาของเอ็งนั่นนะ

พระอรหันต์แสนกัป ๔ อสงไขย ๘ อสงไขย ๑๖ อสงไขย

พื้นฐานมันไม่มี พื้นฐานมันเป็นไปไม่ได้ มันจะเป็นไปได้ได้อย่างไร มันสิ่งที่เป็นไปไม่ได้ ก็
เอาใจช่วยอยู่นี่ไง เอาใจช่วย พยายามให้มันยกขึ้นให้มันดีงามขึ้นมาไง ถ้ามันดีงามขึ้นมาได้มัน
ก็เป็นความมหัศจรรย์ของใจดวงนั้นไง มันก็เป็นสังกรรมไง มันก็เป็นกรรมทายาทไง

หลวงตาพระมหาบัวท่านบอก หลวงปู่มันเป็นโรงงานผลิตพระอรหันต์ๆ ใจ ถ้าเป็นพระ
อรหันต์มันก็จบไป เป็นพระอรหันต์มันเป็นที่หัวใจดวงนั้นไง แล้วหัวใจดวงนั้นมันอยู่ท่ามกลางหัว
อกของมนุษย์นั้นไง แล้วมนุษย์นั้นมันจะมีอะไรที่ยิ่งใหญ่ไปกว่านั้น ถ้าเป็นความจริงขึ้นมา เห็น
ใหม่

แล้วถ้าผู้กระทำเป็นตรรกะที่ปิดเบี้ยว ตรรกะที่หลอกหลวง มันก็เป็นความรู้ของเห็นของ
เขาไป

แต่ของเราละ

ถ้าเป็นธรรมนะ ถ้าเป็นธรรมมันมีอำนาจวาสนา สิ่งใดที่รู้ที่เห็นขึ้นมามันจะเป็นครูเป็นอาจารย์ของเราเอง สิ่งที่เราที่เห็น ธรรมะเป็นธรรมชาติ ไปไม่ร่วงไปหนึ่ง มันหลุดจากขั้ว มันปลิวลงสู่แผ่นดิน มันใช้สติปัญญา มันมีความรู้ขึ้น มันมีความเห็นขึ้น มันสังเวชขึ้น มันมีสติมีปัญญาไง ถ้ามีหูมีตาใจ

ถ้ามันเป็นความเสื่อมสภาพไปโดยธรรมชาติเป็นสังขจะความจริงใจ นี่ผลของธรรม ธรรมชาติมันแปรปรวนของมันตลอดเวลา ฤดูกาลก็เปลี่ยนแปลง

มนุษย์เกิดมา เกิด แก่ เจ็บ ตายเป็นเรื่องธรรมดา แต่ของเรามันมีกิเลสต้นหาความทะยานอยากในหัวใจ มันไม่ธรรมดาหรอก มันเจ็บปวดเจ็บช้ำน้ำใจทั้งนั้นนะ ความเจ็บช้ำน้ำใจขึ้นมาเป็นเรื่องของกิเลสทั้งนั้นนะ

แต่ถ้าเป็นเรื่องของธรรมละ ถ้ามันเปิดหูเปิดตาใจ ถ้าเปิดหูเปิดตามันฟังสิ่งใด นี่ฟังธรรมๆ ฟังธรรมแล้วเข้าใจไหม

ถ้าความไม่เข้าใจ เห็นไหม เวลาพระสมัยพุทธกาลไป ฟังเทศน์องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่เข้าใจก็ไปถามพระสารีบุตร ให้พระสารีบุตรอธิบายแยกแยะให้ฟัง เออ! เออ! นี่ปัญญาอบรมสมาธิใจ

สุดท้ายไปถามองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่า ข้าพเจ้าได้ฟังเทศน์องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้วไม่เข้าใจ ไปถามพระสารีบุตร พระสารีบุตรอธิบายให้ฟังอย่างนี้ แล้วเอาสิ่งที่พระสารีบุตรอธิบายแล้วมาถามพระพุทธเจ้านะ พระพุทธเจ้าบอกว่า ถ้าเราอธิบาย เราก็อธิบายแบบพระสารีบุตรนั่นแหละ

ถ้ามันเป็นธรรมๆ มันเป็นเรื่องอันเดียวกันนั้นใจ ถ้าเป็นเรื่องอันเดียวกัน มันจะแตกต่างกันอย่างไร มันเสมอภาคเท่ากันด้วยความสะอาดบริสุทธิ์เหมือนกัน แตกต่างกันด้วยอำนาจวาสนาของแต่ละบุคคลใจ

ถ้าเป็นสังขจะเป็นความจริงขึ้นมา ถ้ามันเปิดหูเปิดตาใจ ถ้ามันเปิดหูเปิดตาขึ้นมา สิ่งนั้นมันจะพัฒนาหัวใจขึ้นมาใจ ตาเห็น ไคร่ครวญ มีสติปัญญา

คนตาบอด สิ่งอย่างอื่น อักษรเบรลล์ เขายังลูบคลำ เขายังศึกษาของเขาได้ แม้แต่ตาบอดเขายังศึกษาค้นคว้าของเขา เขายังมีความเข้าใจของเขา นั่นตาเนื่อบอด แต่หัวใจมันเป็นส่วนมาทฤษฎีถูกต้องชอบธรรม มันชวนชวาย มันพยายามของท่านไปไ

ไ้นี้ก็เหมือนกัน เวลาตาดีๆ ตาเห็น ตาเจออยู่เห็นแล้วมันคิดใหม่ มันพิจารณาใหม่ มันแยกแยะใหม่ มันค้นคว้าใหม่ ตาดีๆ นี่มันปิดตา เวลามันปิดนะ เวลาหลับตา คนนอนหลับเห็นใหม่ เวลาครูบาอาจารย์เทศนาว่ากาไร แซมปีโลก นักกีฬาทักษะยอดเยี่ยม เวลาเขานอนหลับก็จบ คนหลับ จะไปแก้ตัวอย่างไร ตำรวจนอนหลับจับโจรผู้ร้ายไม่ได้หรอก เขาต้องแข็งแรงของเขา มีกำลังของเขา เขาทำหน้าที่กาไรของเขาด้วยคนตื่นตัวตลอดเวลา ถ้าคนมันนอนหลับพักผ่อน ทำอะไรก็ไม่ได้

ไ้นี้ก็เหมือนกัน เราก็มีสติปัญญาของเรา เราก็มืดตาของเรา ถ้าเราชวนชวายของเรา เราศึกษาค้นคว้า มันเป็นสัจจะเป็นความจริงขึ้นมา มันจะพัฒนาหัวใจของเรานะ ครั้งที่ ๑ ผิด ครั้งที่ ๒ ผิด ครั้งที่ ๓ ดีขึ้น ผิดน้อยลง ครั้งที่ ๔ พิจารณาของมันเป็นขั้นเป็นตอนขึ้นไปจนมีความเข้าใจของมันได้ นี่ถ้ามันเปิดตาแล้วมันใช้สติปัญญาของมันไ

แต่ถ้ากิเลส เห็นๆ นี้แหละ มันคัดมันค้าน มันไม่เห็นด้วย มันเหยียบมันยำ มันไม่มีเหตุผล ไ้ ยกตนข่มท่าน เหยียบยกเท้าแล้วก็เหยียบธรรมวินัย เหยียบเข้าไปเต็มฝ่าเท้า นุ่มนวล เต็มเท้า เลยละ ไร้สาระมาก

ปิดตาโดยกิเลสตัดทอนความทะยานอยาก กิเลสเวลามันทฤษฎีมานะของมันไ้ มันคัดมันค้านของมัน มันไม่รับรู้อะไรทั้งสิ้นไ้ มันปิดตา ปิดทั้งหมดไ้ แล้วมันปิดหูปิดตาขึ้นมาแล้วมันจะทำอะไรเป็นขั้นเป็นอันขึ้นมาได้อย่างไร มันก็ทำตามกิเลสไ้ ทำตามแต่ความพอใจของตน ทำแต่อารมณ์ของตน แหม! มุมานะ แหม! ยอดเยี่ยม...กิเลสทั้งนั้น

เทวเม ภิกขเว ทางสองส่วนไม่ควรเสพ ทางสองส่วนไม่ควรเสพ ไ้ที่ยึดมันถือมันอยู่นั้นนะมันถูกต้องชอบธรรมตรงไหน

ทางสายกลางในพระพุทธศาสนา หมายความว่า มรรค ๘ คือความชอบธรรมในสัจจะในความจริงในพระพุทธศาสนา ไม่ใช่ทฤษฎีมานะของตน

ตนมีทิฐิฐิมานะแล้ว มีทิฐิฐิของตนแล้วก็เอาความรู้ความเห็นของตนบวกกับธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วบอกว่าเป็นความเห็นของตนถูกต้องชอบธรรม แล้วก็ไปเหยียบย่ำทำลายด้วยฝ่าเท้า เหยียบ เหยียบธรรมและวินัยเต็มฝ่าเท้า แล้วไม่มีสิ่งใดเป็นขึ้นเป็นอันเลย มันทิฐิฐิมานะมันปิดตาของตน ปิดใจของตน

ถ้ามันเป็นจริงนะ เราทำความเป็นธรรมไง เขาจะทำอาหาร จะทำสิ่งใดก็แล้วแต่ เวลาเขาหนึ่ง เขาทอด ถ้าไฟมันอ่อน ไฟแรงแล้วแต่เขาต้องการปรุงอาหารประเภทใด ถ้าไฟแรงไปมันก็ไหม้ ไฟอ่อนไปมันก็ไม่สุก ไม่ติดไฟแล้วก็ทำอาหารอยู่อย่างนั้น มันเป็นไปได้อย่างไร นี่ไง ทางสองส่วนไม่ควรเสพ

เอาแต่ทิฐิฐิมานะของตน เห็นคนอื่นว่าเขาไม่เป็น เขาไม่ดี เขาไม่ชอบ ใ้เราก็ทุ้มเทของ เราเต็มที เต็มที ทะลุกลางปล้อง ทะลุไป ทะลุทะลวงไปตามแต่ทิฐิฐิมานะของตน นี่ไง เวลากิเลสมันปิด ปิดอย่างนี้

คนเรานะ เปลือกตาแค่หลับตาและลืมตา มันก็รู้มันก็เห็นตามรูปนั้น แต่วิญญูณรับรู้หรือไม่

เวลากิเลสมันปิดหูปิดตานั้น มันนึกเลงโต เห็นผิดแล้วระรานเขา แล้วเหยียบย่ำเขา ดูถูกดูแคลนเขา ว่าคนอื่นไร้สาระ ตัวเองยิ่งใหญ่ นี่เวลามันปิดตา

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแสดงธรรมจักขุ “สิ่งใดสิ่งหนึ่งเกิดขึ้นเป็นธรรมดาสีทั้งหลายทั้งปวงต้องดับไปเป็นธรรมดา อัญญาโกณฑัญญะรู้แล้วหนอฯ”

นั่นนะเกิดจักขุญาณ เกิดจักขุญาณที่จิต จิตรู้จิตเห็น จักขุวิญญูณ ไม่ใช่ตาเนื้อ เป็นตาใจ

ตาเนื้อมันก็ปิด กิเลสก็ปิดหัวใจ มันเกิดดวงตาธรรมขึ้นมาได้อย่างไร

ดวงตาที่จะเห็นธรรมไง มีดวงตาเห็นธรรมฯ อัญญาโกณฑัญญะมีดวงตาเห็นธรรม ครูบาอาจารย์ท่านประพฤติปฏิบัติท่านมีดวงตาเห็นธรรม ตาของใจ

ไฉนมันปิดตา เปลือกตา หลับตา รู้ๆ เห็นๆ ลืมตา รู้ๆ เห็นๆ แต่หัวใจมันปิด หัวใจมันมีด บอดด้วยทิวสิมานะ ด้วยความเห็นผิด แล้วมันจะเกิดจักขุวิญญาณ มีดวงตาจิตเห็นธรรมได้ อย่างไร

มันเห็นแต่กิเลสใจ แล้วก็เอาสี่ข้างเข้าถู่ใจ แล้วก็ระรานเขาไปทั่วใจ ระรานเขา

“เหมือนกัน รู้เหมือนกัน พระเหมือนกัน ศิลเท่ากัน”

รู้เหมือนกัน รู้อะไร รู้ ทำไม่มีดบอดขนาดนี้ รู้ ยังไม่รู้อะไรผิดชอบชั่วดี แค่ผิดชอบชั่วดีนี้ แหละ มันยังเป็นไปไม่ได้เลย แล้วจะไปรู้จักกิเลสได้อย่างไร

ไฉ่ความผิดชอบชั่วดี ทฤษฎี วัตถุประสงค์ทั้งนั้นนะ ทฤษฎี สูตรต่างๆ มันเป็นทฤษฎีทั้งนั้นนะ สูตร สำเร็จ ท่องเมื่อไหร่ก็ได้ เปิดตำราเมื่อไหร่ก็ได้ ธรรมและวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธ เจ้า พระไตรปิฎก เปิดเท่าไรก็รู้ เปิดเท่าไรก็อ่านได้ อ่านแล้วไม่เข้าใจอีกต่างหาก ทฤษฎีทั้งนั้นนะ แต่ความจริงไม่มี

แล้วถ้าความจริงมี มันมีจากไหน

นี่ไง ถ้ามันเปิดหัวใจ เปิดตาขึ้นมา

ถ้าปิดตาๆ ปิดตาปิดโดยกิเลสต้นหาความทะยานอยาก ยิ่งย่ำยี่ ย่ำยี่ปีทา ดูถูกดูแคลน แล้วไฉ่ทิวสิมานะว่ายิ่งใหญ่ หนา?

ถ้ามันเป็นตามความจริงนะ เราเกิดเป็นมนุษย์พบพระพุทธศาสนา มาบวชเป็นพระ มัน เป็นบุญเป็นกุศลนะ เวลาบวชใหม่ๆ อิ่มบุญอิ่มกุศลนะ อยู่ด้วยความสงบสุขอยู่ที่ไหนก็ได้ มันอิ่ม ออกอิมใจไปตลอด นั้นนะบุญ

เวลาอยู่ไปๆ ถ้าฝึกหัดประพฤติปฏิบัติขึ้นมาได้บ้าง มันมีความสุขสงบใจ แล้วมีสติมี ปัญญา มันเท่าทันกิเลสต้นหาความทะยานอยากในใจของตนใจ มีศีลมีธรรม

มีศีล มีรั้วรอบขอบชิด

มีธรรมๆ มีสติปัญญา ไม่ทุกข์ไม่ยาก

มีศีล ศีลมันล้นมไว้ แต่จิตก็ตื่นโครมๆ อยู่ในรั้วรอบนั้นนะ แต่ถ้ามีธรรมๆ ธรรมมันเคลียร์พื้นที่ มันเคลียร์หัวใจใจ มันเคลียร์ถึงความทิวภูมิมานะอันนี้ใจ มันมีอะไร

แม้แต่สมรวัสเขา เขายังอยากบวชพระ อยากเป็นนักรบ อยากจะมีโอกาสได้ต่อสู้กับกิเลส ใ้ฉันเราเห็นโทษของมัน เห็นโทษของมันแล้วมาบวชพระ สถานะของความเป็นภิกษุ ถึงจะเป็นสมมุติสงฆ์ มันก็มีศีล ๒๒๗ ใจ

ถ้ามีศีล ๒๒๗ ศีลมีโอกาสมากกว่าอยู่แล้ว โอกาสที่จะเข้าไปเผชิญกับกิเลสในหัวใจของตน ถ้ามันเข้าไปเผชิญกับกิเลสในหัวใจของตน เราต้องทำความสงบสุขของเราเข้ามา ถ้าทำความสงบสุขของใจเราเข้ามา ถ้าจิตมันสงบแล้ว ถ้ามันยกเข้าสู่วิปัสสนา มันเห็นกิเลส มันได้ต่อสู้กันแล้ว นั่นจะเป็นบุคคลคนที่ ๑ นี้ใจ ถ้ามันมีโอกาสใจ

แต่นี้มันปุถุชน กัลยาณชน มันทำความสงบสุขของตัวเองไม่ได้ใจ ถ้ามันทำความสงบสุขของตัวเองไม่ได้แล้วมันปิดตาใจ

ปิดตาด้วยเปลือกตา มันไปหาจักษุแพทย์ หยอดตา กินยา เดียวไวรัสในตา เชื้อโรคในตามันเบาบางลง มันก็จะเห็นขึ้นมาได้ เวลาถ้าเปลือกตา แก้วตาที่จะรู้จะเห็นภาพ รู้เห็นวัตถุข้างนอก

แล้วถ้าฝึกหัดประพฤติปฏิบัติขึ้นมาในหัวใจของตนละ ถ้าทิวภูมิมานะกิเลสมันปิดละ เห็นๆ อยู่ที่นี่ ทุกอย่างก็เห็นดำตา ดำตา ดำหัวใจเลยละ แต่มันคิดเป็นใหม่ ถ้ามันดำตาๆ มันต้องคิดได้ ถ้ามันคิดได้ มันสังเวชนะ

คนเราหลงผิดแล้วสำนึกได้ เศร้ามาก ทำไมเราชั่วช้าได้ขนาดนี้ๆ ชั่วช้าคือการฆ่ากาลเวลาของเราเอง เวลาที่มันผ่านไป เราทำอะไรขึ้นมาบ้าง

เวลาประพฤติปฏิบัติขึ้นมา ถ้าด้วยความถูกต้องชอบธรรมใจ ๗ วัน ๗ เดือน ๗ ปี อย่างน้อยพระอนาคามี อย่างมากสิ้นกิเลส ๗ ปี แล้วนี่ก็ปี แล้ววันเวลาที่มันผ่านไปๆ เวลาผ่านไปๆ เราฆ่าเวลาทิ้งเลย โดยที่เราไม่ชวนชวามีการกระทำขึ้นมา

แล้วเดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนา มันเป็นประโยชน์ของใคร

มันเป็นประโยชน์ของใจดวงนั้นทั้งนั้นนะ ใจดวงนั้นที่มีการกระทำขึ้นมา มันมีประสบการณ์ของใจมันมา อาการของใจที่มันเคลื่อนออกไป มันส่งบระจับหรือไม่ส่งบระจับไป ถ้ามันส่งบระจับ มันส่งบระจับด้วยกิริยาอย่างไร

ธรรมทั้งหลายมาแต่เหตุไฉน จะเข้าสมาธิ ออกสมาธิ ขำนาญในวสี มันก็ขำนาญด้วยการกระทำของตนทั้งสิ้น ถ้ามีการกระทำของตนทั้งสิ้น มีความขำนาญแล้ว สมาธิมันจะเสื่อมไปไหน ถ้าสมาธิไม่เสื่อม สมาธิมีแล้วยกขึ้นสู่วิปัสสนาเป็นหรือไม่เป็น ถ้ามันยกขึ้นสู่วิปัสสนาเป็น มันด้วยมรรค ๘ ไฉน

ถ้าด้วยมรรค ๘ มันทำเพื่ออะไร

มันเปิดหูเปิดตาไฉน

ปิดเปลือกตามันก็ไม่เห็นรูป เปิดตาขึ้นมามันก็เห็น แล้วถ้าหัวใจ กิเลสทิฏฐิमानะมันปิดหัวใจละ มันจะรู้เห็นอะไร

ทำสมาธิสมาธิ ทำด้วยความขำนาญไฉน เริ่มต้นถึงเหมือนกันนะ สงสัย ใฉนี้มันคืออะไร เดียวมันก็ดี เดียวมันก็เลว เดียวมันก็เจริญ เดียวมันก็เสื่อม มันเป็นเพราะอะไร ก็ฝึกหัดจนมีความขำนาญ ขำนาญในวสี

พอขำนาญในวสีขึ้นมา เข้าสมาธิ ออกสมาธิด้วยความคล่องแคล่วขำนาญการ รักษาไว้ได้ ยกขึ้นสู่วิปัสสนาเป็นหรือไม่เป็น ถ้ายกขึ้นสู่วิปัสสนาไม่ได้จะทำอย่างไร นี่มันมีเหตุมีผลของมันไฉน นี่กรรมฐาน เขาไม่ปิดตา เขาเปิดตาแล้วเขาศึกษา ตารู้ได้แค่นั้น แล้วจิตรู้ได้อย่างไร แล้วจิตรู้อะไร แล้วจะชวนชวายเป็นหรืออะไร ก็ภาคปฏิบัติไฉน

ศึกษาๆ ภาคทฤษฎี ก็กลางพระพุทธานุศาสนานะ ศาสนาเจริญอีกหนหนึ่ง แล้วเจริญที่ไหน เจริญครูบาอาจารย์ที่ท่านปฏิบัติตามความจริงของท่าน ถ้าท่านปฏิบัติตามความเป็นจริง ครูบาอาจารย์ที่เป็นธรรมๆ ใครเห็นก็สาธุนะ มันมีความสุขสงบสุข มันมีความร่มเย็นเป็นสุข มันอยากอยู่ใกล้ชิด สิ่งนั้นคุณธรรมมันคุ้มครอง มันคุ้มครองดูแล นี่ครูบาอาจารย์ที่เป็นธรรม ฟังพาอาศัยได้

แล้วถ้าเป็นกิเลสๆ มีแต่ความเร่าร้อน เข้าใกล้ไม่ได้ เข้าใกล้ ล้วงกระเป่าอย่างเดียว จะเรียกร่องเอาแต่ทรัพย์สิน จะเรียกร่องเอาแต่ความยอมจำนนกับตน แล้วใครจะยอมจำนน

อยู่ไกลๆ ก็ได้ อยู่ห่างๆ ก็ได้ แล้วร่วมเย็นเป็นสุข เออ! นี่แหละอาจารย์ ร่วมเย็น

อยู่ใกล้ก็ร้อน อยู่ไกลก็ร้อน อยู่ที่ไหนก็มีแต่การบีบบีบสี่ไฟ แล้วมันจะเปิดตาได้อย่างไร
จักขุญาณเกิดใหม่

จุกข์ อุทปาติ ญาณ อุทปาติ ปัญญา อุทปาติ ในธัมมจักขุ

เกิดจักขุญาณ เกิดความรู้ความเห็น เกิดปัญญา

แล้วมันเกิดอย่างไร เพราะอะไร

เพราะฝ่าเท้า ทัณฺณิมานะมันเหยียบย่ำ มันไม่ให้เกิดเลย มันไม่ให้สัมมาทัณฺณิฏฺฐกตฺตองชอบ
ธรรมเกิดในหัวใจของตน

เวลาเราบวชมาแล้วสมมุติสงฆ์ มันก็เป็นสมมุติสงฆ์ สมมุติอยู่นี่แหละ สมมุติก็ชั่วครึ่ง
ชั่วคราวเท่านั้นนะ ชีวิตจริงตามสมมุติ ตายหมดนะ มาบวชเป็นพระขึ้นมา เวลาพระตายก็
มรณภาพ

เวลากิเลสตาย กิเลสตาย สมุจเฉทปหาน นิโรธ ดับหมด สักกายทัณฺณิ วิจิกิจฉา สิ้นพหุตป
รามาสชาตออกไปชัดๆ จุกข์ อุทปาติ จักขุญาณ จิตมันรับรู้ จิตมันเห็น พอจิตมันรู้ จิตมันเห็น
บุคคล ๔ คู่ใจ คู่ที่ตายตัว อรูปปธรรม

สพฺเพ ธมฺมา อนตฺตา สพฺเพ ธมฺมา อนตฺตา เกียงกันปากเปือกปากแฉะ อะไรเป็นอัตตา
และอะไรเป็นอนัตตา อัตตาเป็นกิเลส นี่ตัวตนเราอยู่นี่ไง อนัตตาที่มันแปรสภาพ เวลามันขาด
อรูปปธรรม พ้นจากความเป็นอนัตตา มันจะเป็นอนัตตาไปไม่ได้

จากอัตตาจากอนัตตา จุกข์ อุทปาติ เป็นอรูปปธรรม คู่ที่ตายตัว ตายตัวอย่างไร นี่ถ้ามัน
ลืมนิดๆ จักขุญาณไง จักขุญาณมันรู้มันเห็นของมันไง ถ้ามันเป็นจริงแล้ว แล้วควักออกมาอวด
ใคร แล้วใครจะรู้ได้ รู้ได้ก็พระกรรมฐานนี่ พระกรรมฐานเป็นผู้ที่มีสิทธิสูงสุดที่จะรู้ได้ เพราะเป็น
คนที่กระทำอยู่

ตำรวจจะจับใจ ตำรวจเป็นคนจับได้ ชาวบ้านเขาช่วยจับใจ ก็มาช่วยตำรวจจับ

ของเราๆ เรายังบออยู่แล้ว แล้วไม่ไปจับใครหรือก จับกิเลสตัวเองนี่แหละ จับไอ้ที่เริ่มต้น หลอกให้กุเกิดมานี่ไง แล้วก็มีศรัทธาความเชื่อมาบวชเป็นพระอยู่ที่นี่ แล้วบวชมาเป็นนักรบอยู่ที่นี่ แล้วไม่ปิดตา

ปิดตาด้วยโรคภัยไข้เจ็บ ตาบอด ตาเอียง ตาบอดสี นั้นนะตาบอดด้วยโรคภัยไข้เจ็บ กิเลส กิเลสมันปิดตามาตั้งแต่ต้น เพราะไม่รู้วิชาพาเกิด มันครอบงำมาตั้งแต่ต้น

แต่เรามาเกิดเป็นมนุษย์พบพระพุทธศาสนา เรามีอำนาจวาสนาขึ้นมา เราบวชเป็นพระ เป็นนักรบจะรบกับกิเลสต้นหาความทะยานอยากในใจของตน ถ้ารบกับกิเลสต้นหาความ ทะยานอยากในใจของตนนะ ให้เท่าทันกิเลสก่อน ให้เท่าทันความเห็นผิด เพราะความเห็นผิดอัน นั้นมันถึงปิดตา เพราะความเห็นผิดอันนั้นถึงมีปฏิสนธิมานะ เพราะความเห็นผิดอันนั้นถึงอหังการ เพราะความเห็นผิดอันนั้นถึงเหยียบย่ำทำลาย เหยียบเข้าไปเต็มฝ่าเท้าด้วยปฏิสนธิด้วยมานะของ ตน ด้วยความอหังการนะ

พิธีปฏิบัติ พิธีกรรมทั้งนั้นที่ทำอยู่นั้นนะ มันเป็นพิธี แล้วพิธีมันจะยิ่งใหญ่กว่าความจริง ได้อย่างไร เพราะพิธีนั้นปฏิบัติเข้าไปสู่ความจริง แล้วความจริงมันเกิดขึ้นหรือยัง

ถ้าความจริงมันเกิดขึ้น มันก็เกิดขึ้นจากพิธีที่ประพฤติปฏิบัติมัน

พิธีๆ พิธีปฏิบัติ วิธีการที่จะเข้าไปหาสู่ความเป็นจริงร้อยแปดพันเก้า มีอำนาจวาสนามาก น้อยขนาดไหน อยู่ที่พิธีของใคร แล้วพิธีของใครมีอำนาจวาสนามากน้อยขนาดไหน มีความอาภ าวาญ มีความแก้แค้นล้างกับพิธีนั้นมากน้อยขนาดไหน

ถ้ามากเกินไปมันก็เป็น เทวเม ภิกขเว ทางสองส่วนที่ไม่ควรเสพ มากเกินไปเป็นอัตตกิเลม ถานุโยค น้อยเกินไปก็อ่อนแอ ทางสายกลางในพระพุทธศาสนา

แล้วทำอย่างไรให้เป็นสายกลางในพระพุทธศาสนา

ถ้ามันเป็นทางสายกลางในพระพุทธศาสนา มันจะเกิดปัญญาณะ ทำไมงูโง่งขนาดนี้ๆ แล้วถ้ามันลงสู่สัจจะลงสู่ความจริง เวลามันเปิดจักขุ จกขุ อุกุปาติ เปิดจักขุจิตวิญญาณ เกิด ดวงตาเห็นธรรม ดวงตาที่เป็นธรรม

ใครทำ ใครทำ

มันก็นิ่ง จิตตภาวนาๆ ใจ ถ้าเป็นจริงมันไม่ปิดตา

ปิดตามันก็สังเวช ปิดตานี้จักขุแพทย์ เขาควักลูกตาเลยนะ ลูกตาหมดอายุการใช้งาน ควักเลย เหลือข้างเดียว ลูกตาควักทิ้งได้เลย จักขุแพทย์นะ กิเลสมันควักไม่ได้ กิเลสไม่มีใครรู้จัก จักขุแพทย์ก็มีกิเลส คนไข้ไปหาแพทย์ก็มีกิเลส พระปฏิบัติก็มีกิเลส มีกิเลสทั้งนั้นนะ เพราะยังไม่รู้สัจจะความจริง ยังไม่เห็นความจริง แล้วกิเลสมันแหละปิดตา ปิดตาก็ปิดโอกาสนะ

อย่างน้อยก็ได้ต่อสู้สู้รบกับกิเลสให้มันเบาบางลง ที่ทำอยู่นี้มันก็เป็นพิธีปฏิบัติ แล้วถ้าพิธีนี้มันไม่ถูกต้องชอบธรรม มันไม่มีสิ่งใดเป็นขึ้นเป็นอัน ทางวิธีอื่นอีกมากมาย

พิธีนี้จะเข้มข้น ผ่อนผันลง แล้วแต่ขณิมาปฏิบัติ ทางสายกลางในพระพุทธศาสนา มันต้องหาช่องทาง หาช่องทางของจิตดวงนั้น จิตดวงนั้นต้องหาวิธีการที่หลากหลาย วิธีการที่จะกระทำของตน เห็นไหม วิธีการนี้หลอกล่อกิเลสให้มันเดินตามมา แล้วถ้ามันรู้มันเห็น โอ้โฮ! ทำไมกูโง่ได้ขนาดนี้ๆ

กิเลสเป็นนามธรรมๆ กิเลสมันแหละตัวร้ายที่สุด มันปิดหัวใจเลย มันทิวฐิมานะมันบิดเบี้ยวเลย มันเป็นตรรกะวิบัติ มันเป็นการชี้ให้เห็นผิด ทั้งๆ ที่ว่าธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศีลธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้วมันก็เกิดทิวฐิมานะรู้เห็นตามที่เราพอใจ คนอื่นตีความผิดจากนี้ คนนั้นผิด คนอื่นทำไม่ถูกต้อง คนนั้นใช้ไม่ได้

เราต่างหากมีทิวฐิมานะเต็มหัวใจ เห็นไหม ทิวฐิมานะก็เกิดจากธรรมและวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่ศึกษาค้นคว้ามา แล้วเกิดมานะทิวฐิมานะ เกิดความเห็นผิด เกิดความยึดมั่นถือมั่น แล้วก็เอาไปฟาดฟันคนอื่น ไม่ฟาดฟันกิเลสในใจของตน เพราะมันปิดตา

เปิดตานะ เรื่องของเขา ใครจะดีใครจะชั่วมันเป็นบุญเป็นบาปของเขา บุญกุศลของเราคือเราต้องฟาดฟันกิเลสของเราให้สงบตัวลงเป็นสัมมาสมาธิ ถ้าเป็นสัมมาสมาธิ จิตตภาวนา เพราะไม่มีสมุทัยเจือปน ไม่มีกิเลสปิดตาหรือทิวฐิมานะบิดเบี้ยว

พิษตรรกะ ตรรกะบิดเบี้ยว ตรรกะพาเห็นผิด แล้วเกิดทิวฐิมานะซ้อน ซ้ำซ้อน ซ้ำซากอยู่กับใจของตน ถือว่าทิวฐิมานะ ทิวฐิมานะพิธีกรรมอันนี้ถูกต้อง แล้วก็เกาะเกี่ยวกับทิวฐิมานะเห็นผิด แล้วก็ปิดตา

ปิดหัวใจ ไม่เกิดจักขุวิญญาณ จกฺขํ อุกฺปาทิ เกิดขึ้นไม่ได้ เพราะมันไม่ใช่มรรคสามัคคี ไม่ใช่ทางสายกลางในพระพุทธศาสนา มันเป็นความเห็นผิดของทิฐิฐิมานะของกิเลสตัณหาความทะยานอยาก

โรคภัยไข้เจ็บมันปิดตาเนื้อ กิเลสตัณหาความทะยานอยากปิดหัวใจ ปิดตาของใจไม่ให้เกิดสัจจะความจริงขึ้นมาในหัวใจของตน ทั้งๆ ที่ว่าเกิดเป็นพระ เกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา มาบวชเป็นพระด้วยอำนาจวาสนาบารมี มาเป็นพระปฏิบัติ แล้วพยายามจะปฏิบัติขึ้นมาให้เห็นตามความเป็นจริงในหัวใจของตน

ถ้ามันเห็นตามความจริงในใจของตน เห็นไหม ปุถุชน กัลยาณชน ยกขึ้นสู่ไสยาปัตติมรรค ไสยาปัตติผล เป็นบุคคลคู่ที่ ๑ คู่ที่ ๒ คู่ที่ ๓ คู่ที่ ๔ มันจะอ่อนนุ่ม มันจะอ่อนนุ่มต่อธรรมและวินัย มันจะเคารพธรรมและวินัย แล้วเข้มแข็งที่จะเข้าเผชิญหน้ากับกิเลสใจ ไม่อ่อนแอ ไม่หลบๆ หลีกๆ ไม่หันหน้าหนี ไม่เอาหัวซุก

โกปฺปาเอาหัวซุกขยะ แล้วก็คิดว่าตัวเองปลอดภัยไป

ไม่หันหน้าหนีนะ แล้วสะบัดกันแผล็บๆ เป็นโกที่มันเอาหัวซุกขยะไป คิดว่าคนไม่เห็นมันไป ไร้สาระมากๆ

เป็นนักรบนะ เผชิญกับความจริงทั้งนั้นนะ แล้วครูบาอาจารย์ที่เป็นธรรม บอกที่ แล้วทำตามความเป็นจริงนั้น สุดท้ายแล้วมีแต่ความละอาย มีหิริมีโอตตปปะ มันละอายแก่ใจ ละอายแก่การประพฤติปฏิบัติของตน

ละอายจริงๆ นะ กุทำเกือบตาย ผิดทั้งนั้นเลย กุทำเกือบตาย ทำไมมันไม่ใช่วะ

ก็มันไม่ใช่ ไม่ใช่เพราะทิฐิฐิมานะเอ็งนั่นไง ก็ทำอย่างนั้นแหละ ลดทิฐิฐิมานะ เออ! ทำไมกูไม่รู้วะ

อาการของใจนะ ใจนี้สำคัญนัก ทิฐิฐิมานะบิดเบี้ยวทำให้หลงผิดทั้งนั้นนะ แล้วหลงผิดใครหลงผิด

เวลาหลวงพระมหาบัวขึ้นไปหาหลวงปู่มันไป

“เออ! เออ!”

หลวงปู่มันลุ่มน่ะนะ

เราอยู่กับครูบาอาจารย์มา ผู้ที่ปฏิบัติเข้าไปถามปัญหา ท่านก็รอเวลาไง เนะ บอก แล้วให้เขาไปกระทำของเขา แล้วถ้ามันเป็นจริงเป็นจัง

“เออ! มันต้องอย่างนั้นสิ” ถ้ามันอย่างนั้นนะ “มันต้องอย่างนั้นสิ”

แสดงว่ารู้จริงทั้งลูกศิษย์และอาจารย์

อาจารย์รู้อยู่แล้วเพราะอาจารย์เคยผ่านมา แต่ลูกศิษย์กำลังกระทำอยู่ มันก็เข้าด้ายเข้าเข็ม กำลังสับหลัก สับไปสับมา สับสนปนเป มันยังไม่จริงใจ

ถ้ามันจริง ฝว่ะ! “เออ! มันต้องอย่างนั้นสิ” แสดงว่าถูกทั้งครูอาจารย์ ทั้งลูกศิษย์กับอาจารย์ ลงร่องเดียวกัน

“เออ! มันต้องอย่างนั้นสิ”

เพราะอาจารย์ท่านเป็นอยู่แล้ว หลวงปู่มันผ่านมาหมดละ

“มันต้องเป็นอย่างนั้นสิ”

แต่หลวงตาเกือบตายกว่ามันจะเป็นอย่างนั้นนะ นี่ไง มันไม่ปิดตา

เปิดหู เปิดตา ฟัง พยายาม ทดสอบ แก้ไข

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า บุปเพณิวาสนานุสติญาณ จตุปปาตญาณ ดึงกลับมา

ให้เราปฏิบัติมันผิด มันไปแล้ว สติโน้มกลับมา ดึงกลับมาแล้วเริ่มต้นใหม่ ดึงกลับมา แล้วครูบาอาจารย์ก็ “ต้องอย่างนั้นสิ ต้องอย่างนั้นๆ” ลุ่มอยู่นั้นนะ

ไอ้คนทำนะ เกือบตายนะ ทั้งสับทั้งหลักทั้ง ไอ้โฮ! วุ่นวายไปหมด

อาจารย์ก็ลุ่มๆ

ไม่ปิดหูปิดตา ฝึกหัดปฏิบัติให้มันเป็นข้อเท็จจริง เวลามันเป็นจริงขึ้นมา “เออ! มันต้องเป็นอย่างนั้นสิ”

มันลงกันทั้งครูและอาจารย์ ลงในมรรคในผล ลงในสัจจะ ลงในความจริง ลงในธรรมะ ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เอวัง